

LBRIS

We know
books

NARINE ABGARIAN

VALENTIN POSTNIKOV

BUNICUL de Ciocolată

Ilustrații de Marina Puzirenko

Traducere din rusă
de Elena Drăgușin-Richard

HUMANITAS
JUNIOR

Cuprins

Capitolul 1	
BUNICUL DE CIOCCOLATĂ SAU ADIG, DULCIURI!	5
Capitolul 2	
ÎN CARE COPILII FAC CUNOȘTINȚĂ CU BUNICUL DE CIOCCOLATĂ	15
Capitolul 3	
ÎN CARE FACEM CUNOȘTINȚĂ CU SURORILE PAULSEN.	27
Capitolul 4	
BOMBONE SĂRATE ȘI PRĂJITURI IUȚI	38
Capitolul 5	
MISTERIOS, ÎN CARE SE VORBEȘTE DESPRE CONȚINUTUL TAINIC AL CUFĂRULUI	48
Capitolul 6	
ÎN CARE BUNICUL DE CIOCCOLATĂ SE LIPEȘTE DE UMBRELĂ ȘI DE DIRECTORUL ȘCOLII	52
Capitolul 7	
ÎN CARE BUNICUL DECIDE SĂ-ȘI TUNDĂ UN PIC BARBA	62
Capitolul 8	
ÎN CARE BUNICUL OSCAR ȘI MARTIN MERG ÎN VIZITĂ LA NENEI GUNNAR	75
Capitolul 9	
ÎN CARE TATA IVAR INTERPRETEAZĂ ARIA LUI CANIC	89

Capitolul 10

MAGAZINUL DE JUCĂRII 95

Capitolul 11

UN FRÂNZ LA RESTAURANTUL „GODACUL NORVEGIAN” 103

Capitolul 12

**UNDE BUNICUL OSCAR, MARTIN ȘI MATILDA MERG
LA EXPOZIȚIA DE CIOCCOLITĂ, IAR SURSORILE FAULSEN
PUN LA CALE CEVA PERICULOS. 113**

Capitolul 13

RĂPIREA CAMIONULUI CU BOMBONE. 121

Capitolul 14

**ÎN CARE BUNICUL OSCAR SE LIFEȘTE
MULȚ PREAM TARE DE TAVAN 134**

Capitolul 15

ÎN CARE SĂRBĂTORAREA E ÎN TGI 142

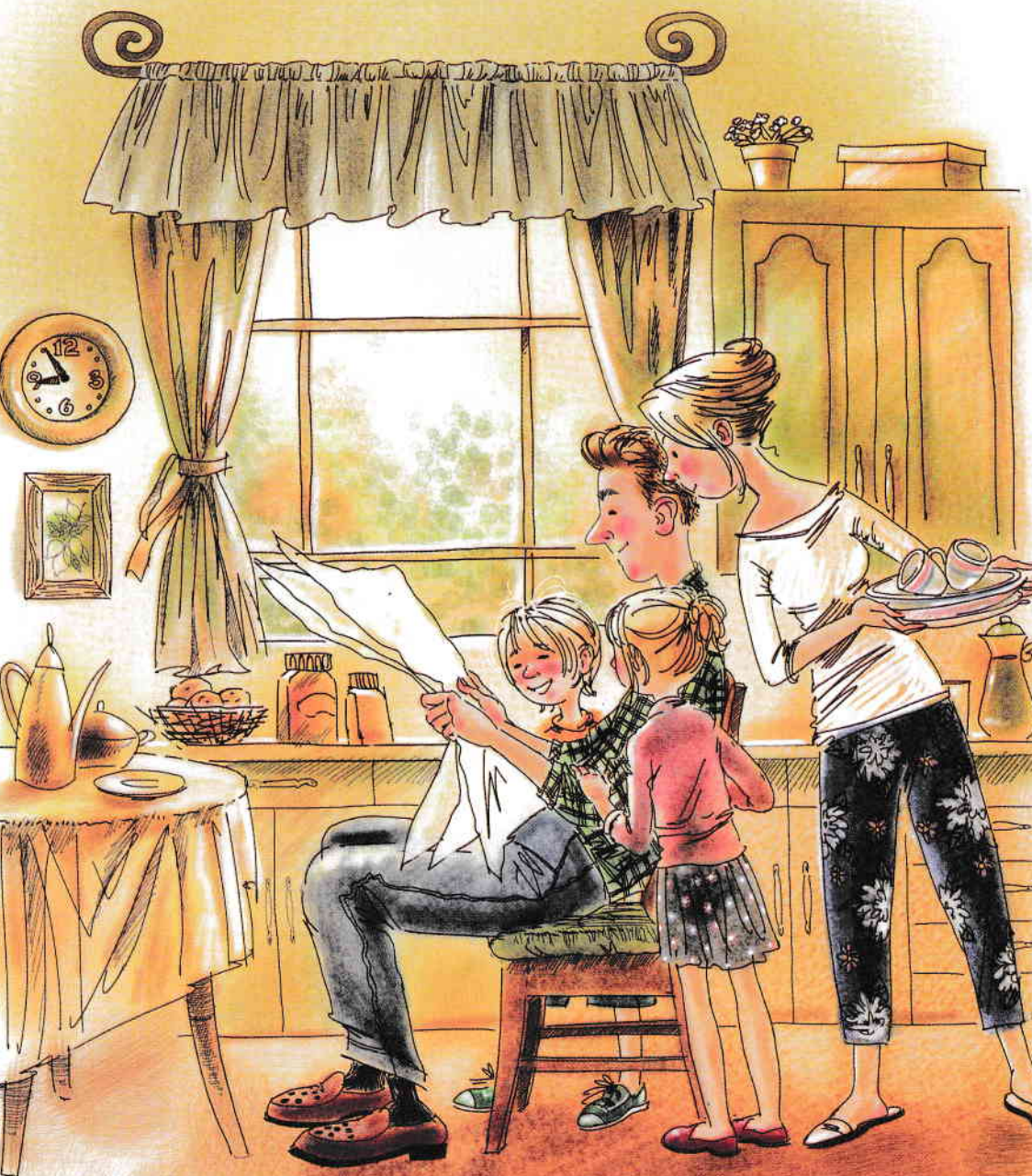
Capitolul 16

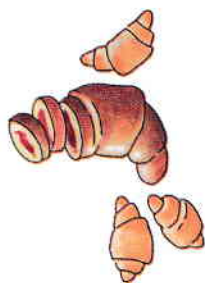
BUNICUL DE CIOCCOLITĂ FLEACĂ ACASĂ 155

LBRIS

We know
books

1

BUNICUL DE CIOCCOLATĂ SAU ADIG, DULCIURI!

Martin Sjursen are șase ani și câteva luni. Cam patru. Mai precis, patru luni și jumătate. Asta înseamnă că peste vreo șase luni și ceva o să împlinească șapte ani. O vârstă importantă pentru un băiețel. Am putea spune chiar semnificativă. Ba chiar considerabilă, dacă e să fim sinceri.

Martin locuiește în cel mai minunat oraș din lume, Bergen. Dacă se întâmplă să nu știe cineva unde se află acest oraș, putem să-i suflăm pe furie, ca să nu audă nimeni: în Norvegia. Iată unde se găsește acest oraș fermecător și fără îndoială excelent din toate punctele de vedere.

Și cu toate că sunt câțiva turiști inconștienți, ba chiar și unii norvegieni care cred că în țara lor există orașe mai grozave decât Bergen, rămânem la părerea noastră. Și știți de ce? Pentru că Bergen este singurul oraș din lume care organizează cel mai neobișnuit târg al dulciurilor. Și neapărat o să vă povestim mai multe despre acest târg.

Deocamdată să ne întoarcem la Martin Sjursen. Familia lui Martin locuiește într-o casă foarte frumoasă, cu pereți de un galben intens și țigle de culoarea vișinei coapte. Acoperișul casei e înțesat de hornuri ca un tort plin de lumânărele. Iarna, când e ger, din hornuri se ridică la cer coloane subțirele de fum și toate casele

din cartier se înghesuie una într-alta ca să-și țină de cald. Dar asta numai iarna. Acum e vară plină de soare și lumină, iar uneori este chiar și arșiță, ca în țările sudice, lucru surprinzător pentru o țară nordică precum Norvegia.

Martin are o familie foarte unită, formată din tata Ivar, mama Marta și o soră în vârstă de opt ani, Matilda. Deși am cam exagerat când am spus că familia e unită. Chiar am exagerat bine de tot. E foarte greu cu o soră ca Matilda, care te ceartă și se ia de tine din te miri ce. Nimic nu-i convine!

Toată ziua, bună ziua auzi:

- Martin, asta e jucăria mea!
- Martin, nu te atinge de înghețata mea!
- Martin, nu desena la biroul meu!

Chiar dacă Martin ar fi avut zece birouri, oricum ar fi desenat la biroul Matildei. Pentru că orice frate mai mic care se respectă trebuie să-și scoată din sărite sora mai mare. Iar sora mai mare, ca să se răzbune, îl enervează pe fratele mai mic cu reguli plictisitoare și interdicții stupide. Cam așa arată minunata lor relație.

De aceea, în familia Sjursen nu domnește niciodată pacea. Poate doar noaptea, când copiii dorm fiecare în camera lui, departe unul de celălalt.

Câteodată, ce-i drept foarte rar, Martin se satură de războiul dus cu sora lui. Și atunci iese pe verandă, unde se află un cufăr greu și nemaipomenit de vechi.

Martin nu știe ce-ar putea să fie în cufăr.

— Vechituri inutile de tot felul, flutură mama din mână de fiecare dată când el încearcă să afle câte ceva despre asta.

— Dar dacă sunt vechituri inutile de ce nu le aruncați? nu se dă bătut Martin.

— Nu-i nimic, lasă-le acolo.

— Dar de ce nu putem să-l deschidem și să ne uităm?

— Pentru că n-am cheia!

— Dar cine are cheia?

— Nimeni, spune mama. Și mai lasă-mă cu întrebările, nu vezi că am treabă!?

De fiecare dată când Martin o ia la întrebări pe tema cufărului, mama lui se nimerește să fie foarte ocupată. Ca să vezi ce coincidență!

Martin încercase de nenumărate ori să deschidă cufărul, dar nu reușise nicicum. Ba chiar a încercat odată să ciocănească în capac și să-l facă să se deschidă singur. Cine știe, poate capacul reacționa la ciocănituri misterioase și se deschidea astfel? Dar totul era în zadar. Nu se știe la ce anume, dar la ciocănituri cufărul sigur nu răspundea.

Încercarea de a da o gaură nu a avut nici ea succes. Cufărul avea pereții incredibil de groși și tari. Dacă Martin ar fi fost un vrăjitor, l-ar fi deschis imediat cu un singur gest al baghetei magice. Dar Martin nu era decât un băiețel norvegian obișnuit, de șase ani și ceva, și nu putea să facă decât ce-i stătea în puteri. Și era clar că puterile lui nu erau suficiente pentru a deschide nesuferitul de cufăr.

— Lasă-lasă, ți-arăt eu ție până la urmă, își făcea Martin plânuri de răzbunare.

Cufărul tăcea mâlc.

Nu avem nicio îndoială că Martin ar fi reușit în cele din urmă să-și ducă planul la îndeplinire și ar fi găsit o metodă ca să deschidă cufărul. Dar, în acel moment, a intervenit o întâmplare care i-a abătut atenția de la cufăr.

Întâmplarea cu pricina a început imediat după micul-dejun, duminică, 18 iunie. Se știe că duminica e cea mai bună zi din săptămână, pentru că mama și tata nu lucrează. Și duminica mai este și cea mai neobișnuită zi din săptămână. Pentru că tocmai duminica Martin reușește performanța de a avea tot felul de aventuri

neobișnuite. Iar ziua de care vorbim era din cale-afară de grozavă, pentru că era prima zi din mult-așteptata vacanță de vară. În sfârșit venise vacanța!

La micul-dejun, tata deschisese ziarul de ieri și se afundase în lectură. Pe prima pagină se vedea un anunț multicolor:

ATENȚIUNE!

Sâmbăta viitoare
la prânz, ora 12.00
în piața centrală a orașului
se deschide

Marele Târg al Dulciurilor

Cei mai buni cofetari din lume vă vor prezenta cele mai delicioase dulciuri: căsuțe de turtă dulce, corăbii din vafe, piramide de ghimbir, turnuri de zahăr, palate de ciocolată și chiar castele din Spania, făcute din caramel.

Câștigătorul va primi o mare medalie de aur decernată personal de regel!

Iar cea mai grandioasă surpriză dintre toate va fi cel mai mare tort de ciocolată din lume. Nu ratați magia celei mai mari sărbători a anului!!!

— Iar e vremea Târgului de dulciuri! chicoti tata întorcând cu un foșnet paginile ziarului.

— Ura, în sfârșit! țopăi Martin de bucurie. O să-mi cumpăr o groază de bunătați.

— Dar de unde o să ai tu bani să-ți iei „o groază de bunătăți“? întrebă Matilda cu ironie.

— Nu e treaba ta! se răsti Martin.

— Mi-aduc aminte cum în copilărie mergeam în fiecare an la Târgul de dulciuri, ridică mama lor intenționat vocea ca să le distragă atenția copiilor de la ceartă. Bunica lua mereu la ea un coș de răchită ca să pună în el chiflele calde cu stafide. În coș se răco-reau bine și nu se lipeau una de alta. Nici până în ziua de azi nu pot să uit gustul chiflilor dulci de atunci!

— Oare cui o să-i dea regele medalia de data asta? spuse Matilda gânditoare.

— Țineți minte? Anul trecut a primit-o un cofetar din India, care a făcut un tort din aluat fraged în forma Taj-Mahalului, se îți tata deodată din spatele ziarului.

— Da-a-a. A fost un tort foarte frumos.

— Iar cu doi ani în urmă a câștigat un cofetar din Hedmark, care a făcut un tort uriaș de marțipan cu fructe glasate, decorat cu steagul norvegian alcătuit din zmeură și afine.

— Păcat că nu ne-am ales nici măcar cu o bucățică, oftă Matilda.

— Nici nu-i de mirare, la câți oameni s-au înghesuit să-l guste!

— Dar anul ăsta precis gust și eu din tortul premiat, declară Martin.

— Să nu uiți să ne pui și nouă deoparte câte-o bucățică, râse tata, apoi dădu pagina ziarului, scoase o exclamație de surpriză și, nu se știe de ce, se băgă cu capul sub masă.

— Ia te uită, era o scrisoare pită în ziar și nici n-o văzusem.

Tata ieși brusc de sub masă, se uită mai îndeaproape la plic și se albi la față:

— Marta!

— Ce-i, ce s-a-ntâmplat? se sperie mama și aruncă o privire la plicul din mâna lui. Vai de mine!

Matilda și Martin își întinseră amândoi gâturile să vadă mai bine scrisoarea. Martin lovi din greșeală cu cotul zaharnița și o răsturnă, dar nimeni nu-i dădu nicio importanță. Tata continua să încerce să rupă plicul, dar, nu se știe de ce, mâinile nu păreau să-l asculte prea bine.

— Înseamnă că vine iar la noi? întrebă mama în șoaptă.

— Așa se pare, răspunse tata.

— Cine vine? nu mai putu să rabde Matilda.

— Bunicul de ciocolată! răspunseră părinții în cor.

Dar mama părea să se bucure, iar tata arăta cam pierdut, dacă nu chiar indispus.

— Cine?! întrebară copiii fără să-și creadă urechilor. Cine e bunicul de ciocolată?

— De fapt îl cheamă Oscar, explică mama. Dar nu are nimic împotriva să fie numit bunicul de ciocolată.

— E prima dată când aud că avem așa ceva! spuse Matilda, uimită.

— Păi, de fapt, evită mama să o privească în ochi, nu este chiar bunicul, și nici măcar unchiul vostru. Adică este, dar de gradul trei. Mai precis, este vărul de gradul doi al mătușii mele de gradul trei, Inga. E clar?

— E clar, spuseră copiii cu îndoială în glas.

— Dar de ce vrea bunicul să i se spună că este de ciocolată? E făcut din ciocolată? întrebă Martin.

— Sau din jeleu? preluă Matilda ideea din zbor. Sau poate din zahăr?

— Nu vorbiți aiurea, se indispușe tata. Încă mai mototolea plicul nedesfăcut în mână. Bunicul e un om obișnuit, adăugă el când mama îi aruncă o privire severă. Pur și simplu îi plac tot felul de dulciuri. Și mai ales ciocolata.

— Și mie îmi plac tot felul de dulciuri. Mai ales caramellele și napolitanele. Și totuși, nu spuneți că sunt băiețelul-napolitană, dădu din umeri Martin.

— Bunicului Oscar nu numai că-i plac dulciurile, răspunse mama vorbind rar, de parcă își alegea cuvintele potrivite. El nu poate să trăiască fără ele. De aceea, tot timpul mestecă ceva dulce. Absolut tot timpul!

— Dar de ce nu mi-l amintesc deloc? îi țintui Matilda cu privirea pe părinți.

— Ultima dată a fost la noi acum zece ani, înainte de a vă naște voi. De aceea nu vi-l amintiți. În schimb, eu și tata am ținut minte vizita lui pentru multă vreme. Pentru că, după ce a plecat bunicul de ciocolată, a trebuit să curăț toată casa de resturile de dulciuri. Și a trebuit să aducem zugrăvi care să vopsească din nou tavanele și toți pereții.

— Tavanele și pereții? De ce, le-a pătat?

— Dați-le încolo de tavane! Ce contează e că a ras toate dulciurile din casă: bomboanele, dulceața, gemul, napolitanele, prăjiturile, chiflele dulci. Chiar și alunele caramelizate le-a găsit, deși le ascusesem așa de bine, că nici eu nu mai puteam să le găsesc! spuse tata revoltat.

— Și cum le-a găsit?

— Are un nas de copoi, găsește dulciurile după miros, de la un kilometru. De asta nu ajută la nimic să ascunzi dulciurile din calea lui. Și e atât de plin de zahăr, încât se lipește de tot ce atinge și lasă peste tot urme lipicioase. Chiar și hainele lui sunt dulci: și jacheta, și pantalonii, ba chiar și ghețele!

— Uau! Martin decise că îi plăcea foarte mult acest bunic de ciocolată.

— Și unde locuiește? continuă Matilda interogatoriul.

— Lângă Trondheim. Într-o căsuță micuță în mijlocul pădurii. Are o stupină mare acolo. Închipuiți-vă, bătrânul Oscar a reușit să îmblânzească albine sălbatice! Nu sunt mulți oameni care pot face asta, pentru că albinele sălbatice sunt foarte greu de strunit!

În vocea mamei răzbăteau niște note de mândrie.

— În fine, locuiește singur, izolat și nu prea ține legătura cu nimeni, adaugă tata.

— De ce, e sălbăticit de tot? holbă ochii Martin.

— Nu, cum să fie! Nu e sălbăticit. Dimpotrivă, e vesel, prietenos și comunicativ. Doar că-i place să locuiască în pădure.

— Atunci de ce ești așa de supărat, dacă el e vesel și prietenos?

— Marta, ții minte cum s-a terminat ultima lui vizită? o întrebă tata cu glas tremurător pe mama.

Mama oftă și-l mângâie pe cap.

— Ivar, dragul meu, nu te supăra așa. Nu-i deloc ușor cu bunicul. Dar, oricum, el e minunat!

— Nu e minunat deloc! se revoltă tata. Ce e așa de minunat când omul e mereu flămând? Ai uitat că bătrânul Oscar poate să înfulece la o masă cincizeci de bomboane și tot atâtea bucăți de turtă dulce? Și tot nu-i sunt de-ajuns!

Mama caută printre medicamente, găsi o pastilă efervescentă de aspirină, o aruncă într-un pahar cu apă pe care i-l întinse tatei:

— Poftim, ia și bea.

— Tata s-a îmbolnăvit? se neliniști Martin.

— Nu, asta e așa, pentru orice eventualitate. Ca să nu se îmbolnăvească. Trebuie să-i mai dau și un calmant. Ca să n-o ia razna.

Desigur, mama glumea. Dar tata bău aspirina fără să scoată o vorbă și-i întinse mamei paharul:

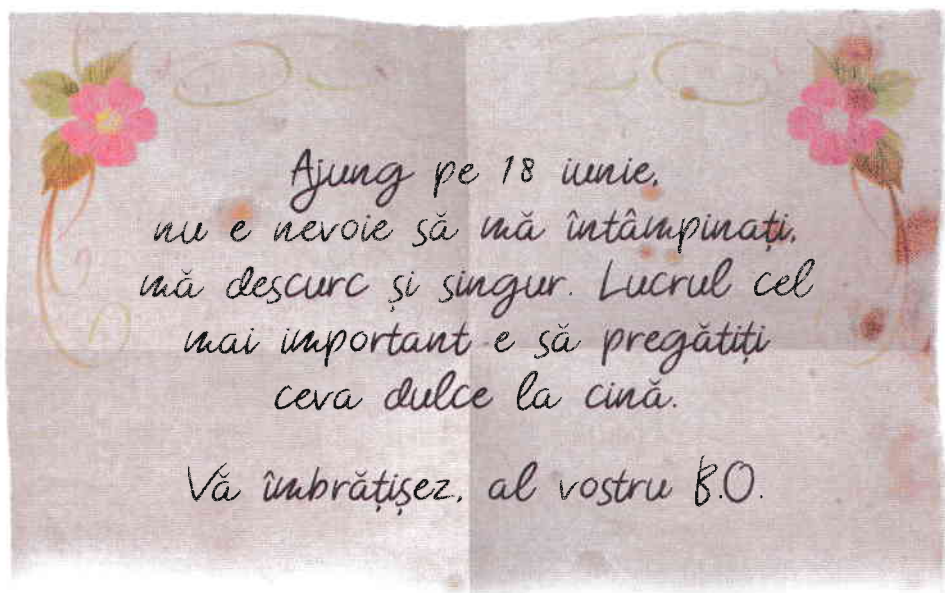
— Toarnă-mi o doză sănătoasă de calmant!

— Dar nici măcar n-am citit scrisoarea! Dacă bunicului nici măcar nu-i trece prin cap să vină? Poate a trimis doar o felicitare. Matilda luă plicul din mâna tatei și-l rupse.

O albină zbură afară din plic cu un bâzâit plin de nemulțumire. Se roti prin cameră și ateriză pe un bol plin cu migdale cu glazură de caramel.

Tata o urmări tăcut cu privirea, apoi oftă și scoase din plic o foaie de hârtie. Scrisoarea se lipi imediat de degetele lui. Toți

membrii familiei Sjursen își ațintiră la unison privirile spre misiva bunicului de ciocolată.

Tata mai citi încă o dată scrisoarea, ca și cum ar fi sperat că a înțeles ceva greșit, apoi o puse înapoi în plic.

— Copii, trebuie să vă spun ceva important. Bunicul Oscar nu e un bătrân obișnuit. E un pic...

— Ivar, hai să mergem în cămară, îl întrerupse mama. Vreau să mă ajuți să duc pe verandă borcanele cu dulceață și gem.

— Dar de ce le mutați? se miră Matilda.

— O să-l găzduim pe bunic pe verandă și trebuie să aibă dulciurile la îndemână. Sper ca rezervele noastre să-i ajungă măcar vreo două zile.

Mama și tata se duseră în cămară.

Fratele și sora se uitară unul la celălalt.

— Dar de ce vor să-l găzduiască pe bunicul Oscar pe verandă? se trezi să spună Matilda, care căzuse pe gânduri.

— Eu știu? Acolo nici măcar nu are unde să doarmă. Poate doar pe cufăr...

— Cufărul are un capac foarte incomod. Nu poți dormi toată noaptea pe el, se încruntă Matilda. Mă duc s-o întreb pe mama.

Și grăbi pasul spre cămară ca să afle de ce bunicul de ciocolată o să doarmă pe verandă, când au la dispoziție camere de oaspeți.

Martin nu se duse cu sora lui. În schimb, scoase din plic scrisoarea bunicului de ciocolată și, nu se știe de ce, o adulmecă. Scrisoarea mirosea delicios a miere, scorțișoară și ghimbir. Și încă a ceva necunoscut, dar tot dulce și de-a dreptul incitant.

„Cred că așa miros surprizele“, zâmbi larg și cu satisfacție Martin. Spre deosebire de tata, el se bucura foarte mult că vor avea un musafir atât de neobișnuit. Păcat că o să ajungă târziu, când el și Matilda ar fi fost deja adormiți.

„Nu-i nimic, o să facem cunoștință mâine“, decisese Martin și, spre mirarea lui, începu să țopăie de bucurie.

Albina decolă de pe bol și ieși în zbor pe geam, bâzâind cu putere.

